

สูง ที่รู้จัก สร้าง

ปิยะ วิทยาวโรจน์กิจ²

คนทุกคนล้วนมีความสุขที่แตกต่างกันไป บางคนชอบกิน บางคนชอบเที่ยว บางคนชอบนอน บางคนชอบคุย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล เมื่อทุกคนเติบโตขึ้นและก้าวเข้าสู่วัยทำงาน ความชอบเหล่านั้นอาจจะมีส่วนกำหนด ทำให้แบบแผนในการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไป

เมื่อถึงช่วงเวลาทำงานทุกคนล้วนต้องถูกล้อมรวมไว้ด้วยสังคมในที่ทำงาน และวัฒนธรรม ขององค์กรต่างๆ เพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ภายใต้กฎและระเบียบร่วมกัน ต้องปรับตัวเข้าหากันและแบ่งปันความสุขให้กันและกัน

ผมเคยไม่เข้าใจเรื่องความสุขหรือการแบ่งปันความสุขให้กับใคร เพราะผมเป็นลูกชายคนสุดท้อง มักชอบทำอะไรตามใจตนเอง อยากรได้สิ่งของอะไรก็คองได้ อยากรทำอะไรก็ได้ทำ เพราะครอบครัวจะหามาให้ทุกอย่าง และมักจะได้รับการเอาอกเอาใจอยู่เสมอ จนบางทีคิดว่าตนเองมีความสุขที่จะได้รับมากกว่าความสุขที่จะเป็นผู้ให้

แล้วผมก็ได้เริ่มเข้าใจความรู้สึกแห่งการแบ่งปันความสุขมากขึ้นในวันที่ผมได้รับโอกาสที่ตีจากบริษัทให้ไปทำงานที่ร้านเซเว่น อีเลฟเว่น ซึ่งเป็นนโยบายของบริษัทที่ให้พนักงานใหม่ไปทำงานเพื่อหาประสบการณ์ ซึ่งทำให้ผมได้พบกับน้องๆ ในร้านและได้รับแรงคืดอย่างมากมายเกี่ยวกับงานบริการและการสร้างความสุขให้แก่คนรอบข้าง

ก่อนหน้านี้ผมเคยคิดว่างานขายที่ต้องยืนทั้งวัน พูดยุกับลูกค้าตลอดเวลา และยิ้มแย้มตลอดเวลามันมีความสุขได้จริงหรือ? ในตอนแรกผมรู้สึกเงินเมื่อคองกล่าว ทักทายลูกค้าด้วยคำพูด "สวัสดีครับเชิญครับ" ตลอดเวลา แต่สิ่งที่ทำให้ผมแปลกใจก็คือ ความมีไมตรีของลูกค้ายกกลับมา บางคนก็ถามว่า "มีน้องมาใหม่แล้วหรือ ไม่เคย

² เจ้าหน้าที่สวัสดิการ แผนกสวัสดิการ สำนักทรัพยากรบุคคลบริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)

เห็นหน้ามาก่อนเลย" แสดงให้เห็นถึงความใส่ใจของลูกค้าที่มีต่อพนักงาน เพียงแค่เรายิ้มให้เขาแล้วเขายิ้มตอบก็เท่ากับว่าการสร้างความสุขและแบ่งปันความสุขก็ได้เริ่มขึ้นแล้ว

หลังจากการฝึกงานจบลง มุมมองความคิดของผมก็เปลี่ยนไป จากการยึดมั่นถือมั่นในอัตราหรือตัวเอง มองว่าตนเองเป็นศูนย์กลางแห่งจักรวาล มองว่าไม่มีอะไรที่จะให้ความสุขได้ ถ้าไม่ได้เกิดจากการเป็นผู้รับ ความคิดเหล่านี้หายไปหมดแล้ว เมื่อผมเปิดใจให้กว้างก็ทำให้ผมเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น รู้ว่าความต้องการของเขาคืออะไรและผมก็จะส่งมอบสิ่งนั้นให้ด้วยความจริงใจ รู้จักแบ่งปันความสุขมากกว่าที่จะแสวงหาความสุขจากผู้อื่น

การส่งมอบความสุขให้แก่กัน ไม่ว่าจะเป็ยิวาจาหรือการแสดงไมตรีที่ดีต่อกันนั้น มันคือวิธีสร้างและแบ่งปันความสุขอย่างหนึ่งที่ทำให้ง่ายโดยไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ หากเราตระหนักรู้ว่าความสุขเกิดขึ้นจากใจ เป็นการสร้างความสุขให้กับตัวเราเองด้วยการแบ่งปันสิ่งดีๆ ให้กับผู้อื่น เราก็จะมีความสุขขึ้น ทำให้สังคมมีความสุขขึ้นด้วย หากอยากได้รอยยิ้มกลับมาเราก็ต้องยิ้มให้เขาก่อน หากเราอยากได้ยินคำพูดที่ไพเราะ เราก็ต้องพูดจาไพเราะกับเขาก่อน บางทีผมก็คิดว่าความสุขที่แท้จริงนั้นไม่ได้เกิดจากการสร้างความสุขให้กับตัวเองเท่านั้น แต่เป็นความสุขที่เห็นผู้อื่นมีความสุข เป็นความสุขจากการเป็นผู้ให้นั่นเอง